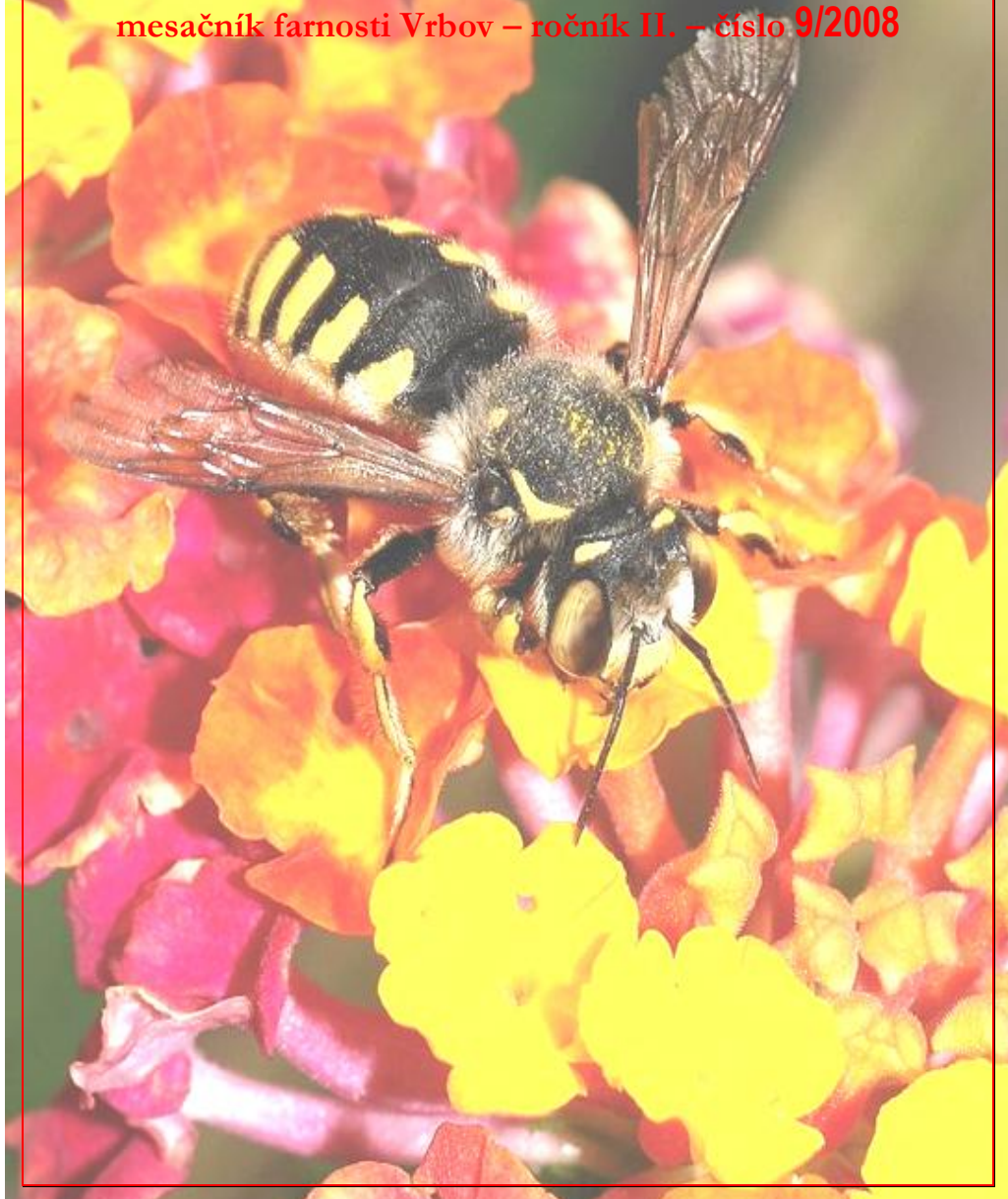

Vrbovský farník

mesačník farnosti Vrbov – ročník II. – číslo 9/2008

Zo stavby lezeckej steny

Čirč

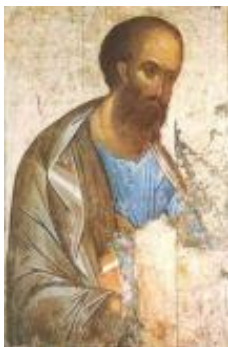
Náš tohtoročný tábor bol jeden z najkrajšie postavených táborov za posledných deväť rokov. Dva novučičké hangáre, jeden ako jedáleň a druhý ako kuchyňa s bočnými stenami, pribudli ďalšie nové podsady, temer dva nákladné autá materiálu. Predvoj ho staval tri dni a už sme sa tešili na temer osemdesiat skautov a skautiek. Program sme si tiež po oddieloch napísali s hodinovým rozvrhom aktivít, čo v ktorý deň budeme robiť. Prišli deti a s nimi odišlo teplo a slnko. Prvá noc sa nekompromisne zahryzla do nervovej sústavy vodcu tábora niekoľkohodinovou búrkou s bleskami zo všetkých strán. Prežili sme to, nové stany a celty obstáli, na vodu sme boli pripravení. Pondelok bol ešte fajn, lovili sme na jazere z nafukovacích člnov rybičky namaľované na kúskoch dreva, lebo sme hľadali Nema. Utorok sa ešte dal prežiť pri hrách vo vetrom zmietaných stanoch a tee-pee, lebo začalo pršať a fúkať takým spôsobom, aký sa len tak často koncom júla nevidí. Dreva bolo dosť, kuchyňa fungovala stopercentne, mokré veci sa dali sušiť. Čo už, skautský tábor by mal prežiť aj niekoľkodňové lejaky. Len ten klopot kvapiek vody na celte, zo začiatku taký romantický začínal pomaly liezť na nervy. Neustály dážď trvajúci už tretí deň v kombinácii so silným vetrom spôsobil čosi, čo som naozaj nečakal. Ani ešte nevidel. Okolo tábora začali padať stromy. Tak dôstojne, s celým koreňovým koláčom sa za lomozu začali vyvracať štyridsaťročné smrek. Hneď vedľa tábora. To už nie je o schopnosti prečkať zlé počasie. To už je našepkanie, že sa trúbi na ústup. A tak sme dokončili tábor na fare vo Vrbove. Program sa už len improvizoval, lebo mnohí, do neho zapojení roveri ostali na táborišti v podsadách mimo dosah padajúcich stromov. A cestu domov sme si doslova museli prerúbať cez popadané kmene. Napriek tomu sa deťom tohtoročný tábor páčil. Čo vodcovi pripadalo ako debakel, to sa im až tak páčilo, že ich bolo treba vyhnať domov... Keď sme sa po oficiálnom skončení tábora vrátili na táborišti k strážcom, čo si užívali neplánovaný maličký paralelný roverský tábor, aby sme ho pobalili a doviezli domov, bolo nám všetkým tak skryto ľúto. Bol tak krásne urobený. Sprchy s teplou vodou, priestranná kuchyňa s veľkými oknami, tridsať postavených podsád a stany, rekvizity na hry, sklápací stožiar. A len tri dni použité. Až sa to nechcelo búrať. Ale

zároveň som videl v spravodajstve zničenú novostavbu rodinného domu v Čirči. Pár minútová povodeň a zničená niekoľkoročná práca, hypotéka na roky dopredu za dom, čo sa bude musieť asi zbúrať... Začal som sa hanbiť za moje frfl'anie voči vrtochom prírody. Mne je ľúto pokazeného tábora, a ktosi je možno na hranici existenčného zúfalstva. Respektíve pri tej povodni tam zahynuli aj ľudia. Nemám sa tešiť, že ten stromisko z kraja tábora padol smerom do lesa a nie na naše podsady, a že nepadol, keď bol ešte tábor plný skautov a skautiek? Čo nás vlastne má naučiť vďačnosti za samozrejme veci? V Austrálii je toľko jedovatých hadov a pavúkov v prírode, že táborenie je ozaj vecou dokonalých znalostí a opatrnosti a každé obutie si topánky bez skontrolovania, čo je v nej, môže byť aj posledným. Kde je tak k ľudom priateľská krajina ako u nás? Vážime si to? Ani nad tým nepremýšľame. Pán Boh sa neteší z povodní. Určite to nebola z jeho strany zlomyseľnosť, že zhodou okolností temer celá Podtatranská skautská oblasť si náhodou vybrala pre čas táborenia rovnaký týždeň. A všetky zbory si ten jediný upršaný a ufúkaný studený týždeň z celého krásneho leta vychutnali do horkého dna.

Každý z nás má v živote periódy, kedy všetko ide samo a všetko sa darí. Ale prídu dni, či roky, kedy sa vám bude pod rukami všetko sypať. Ako keď ide drevorubač po šichte vymeniť baterku v náramkových hodinkách snúbenice. Rozmliaždi ich. Akokoľvek by sa snažil. Dni nezdarov nie sú dôvodom na vzburu a rebéliu u niektorých končiacu až sebevražednými myšlienkami. Je to povzbudenie k väčšej radosti a vďačnosti za úseky života naplnené pohodou a naplňajúcimi sa snami. Aby nezovšedneli. Dni lásky a šťastnej zamilovanosti. Dni materstva, či otcovstva. Jednotiek v žiackej knihe, či zložených skúšok z anatómie. Fajn partie na pracovisku a obstojných číslic na výplatnej páske. Aby sme nedopadli ako tí rodičia, ktorým sa zdalo že jeden ich syn je veľmi smutný a pesimistický a druhý príliš veselý a naivne optimistický. Tak ich chceli trochu zmeniť a preto dali ráno tomu smutnému k postieľke balík najchutnejších cukríkov a veselému trus, čo náhodne našli na ceste pri ich dome. A čakali, čo sa bude diať. Smutnému, keď po prebudení zbadal chutné cukríky, ovisli kútiky úst a začal nariekať, že ho zas budú do večera bolieť zuby. Veselý, keď tú nevábnu vec dôkladne pomrvil v ruke a napokon čuchom identifikoval, sa celý rozžiaril a vykrikol: „Hurá, niekde tu je koník, ja sa chcem ísť hrať s koníkom, hijó koník, mami, však

môžem ísť hľadať koníka...“ Asi nás neprevychová jeden upršaný tábor. Je to dlhodobejšia úloha cvičiť sa v radostnom pohľade na svet, napriek kazom, ktoré v ňom robia hriechy ľudí. Lebo väčšina ľudského nešťastia začína vždy pri hriechu kohosi konkrétneho. Nezdá sa to tak, ale čo myslíte, neprežilo by aj pri najväčších zemetraseniach viac ľudí, keby sa úsilie inžinierov neprimerane nesústredovalo len na skonštruovanie pevnejších krídel bojových stíhačiek, ale vrátilo k budovaniu odolnejších domov... Neviem, ale mne to tak vychádza, že skoro každé nešťastie nezačína pri „krutom a zákernom“ Bohu, ale pri ľahostajnom, nepredvídateľnom a egoistickom ľudskom srdci jednotlivca, alebo skupiny na čele štátu či zoskupení štátov. Ale pripúšťam, že stromy vo vetre by mohli padat' aj v najdokonalejšom, láskou a prajnosťou predchnutom utopistickom štáte plnom dobroprajných, srdečných ľudí, s vládou, čo by polovičku rozpočtu venovala mládežníckym organizáciám, kde by platy učiteľov a lekárov boli aspoň také, aký má plat ktorýkoľvek zo súčasných tankistov. Nikdy prosím nezanevrite na organizovanie táborov.

Andrej Legutký

Rok svätého Pavla a odpustky

Slávnostnými večerami v rímskej Bazilike sv. Pavla za hradbami pápež Benedikt XVI. 28. júna 2008 otvoril Rok sv. Pavla, ktorý bude trvať až do 29. júna 2009. Katolícka cirkev si ním pripomína dvetisíc rokov od narodenia tohto apoštola národov, ktoré historici kladú medzi rok 7 až 10 po Kr.

Odpustky v roku sv. apoštola Pavla v Spišskej diecéze

V zmysle dekrétu Apoštolskej penitenciárie je možné získať v Roku sv. apoštola Pavla od 29.6. 2008 do 28.6. 2009 úplné odpustky za podmienok, ktoré stanovila Apoštolská penitenciária. Spišský diecézny biskup Mons. František Tondra ustanovil na získanie odpustkov tieto

miesta: katedrála, kostoly zasvätené sv. apoštolom Petrovi a Pavlovi a farské kostoly podľa dekanátov – Trstená, Námestovo, Dolný Kubín, Ružomberok, Liptovský Mikuláš, Poprad, Spišský Štiavnik, Kežmarok, Stará Ľubovňa, Spišská Stará Ves, Levoča, Spišská Nová Ves a Spišské Podhradie.

Odpustky možno získať v tieto dni:

Druhá adventná nedeľa (7.12.2008), Obrátenie sv. apoštola Pavla (25.1.2009), Druhá pôstna nedeľa (8.3.2009) a Piata veľkonočná nedeľa (10.5.2009).

V uvedených kostoloch nech sa konajú v stanovených dňoch aj verejné pobožnosti k úcte apoštola národov, pretože účasť na takej pobožnosti je podmienkou na získanie odpustkov. Zároveň sa odporúča, aby sa v rodinách a vo farnostiach venovalo viac času čítaniu listov sv. apoštola Pavla.

Modlitba k Roku sv. Pavla

Pane Ježišu, náš Majster a Učiteľ, Ty si bol poslaný skrze Otca, aby si dokončil dielo spasenia sveta. Ty si si vyvolil sv. Pavla, Apoštola Národov, aby priniesol Evanjelium pohanom.

Skrze jeho príhovor Ťa prosíme, Pane, o dar navrátenie srdca i horlivej modlitby, o milosť pozorného počúvania Tvojho slova i jeho uvedenie do každodenného života.

Urob, Najvyšší Pastier Cirkvi, aby sme zapálení apoštolskou horlivosťou sv. Pavla odvážne sa zapájali do diela novej evanjelizácie a s mocou Tvojho Ducha obnovovali tvár zeme. Ktorý žiješ a kraluješ na veky vekov. Amen

Jubileum

V živote človeka prichádzajú okamihy, kedy má nutnosť bilancovať, obzrieť sa dozadu, zhodnotiť svoje konanie, ľutovať zlé a nájsť povzbudenie vo vykonanom dobre.

Takými chvíľami sú aj životné jubileá. Vzácné sú pre nás tým viac, čím väčšia je osobnosť človeka, ktorá ich slávi. Takouto osobnosťou bol pre nás a stále je duchovný otec Jozef Sobčák, ktorý sa dožíva 15. septembra päťdesiatich rokov. Človek veľkého srdca, schopný neustále sa rozdávať, životom úplne podobný svojmu patrónovi sv. Jozefovi, ktorý napriek hrozbám, nedostatku, pohrdaniu vždy sprevádzal a chránil svätú rodinu, pričom nikdy nedával poznať svoju vnútornú veľkosť a obetavosť navonok. Tak ako pre sv. Jozefa bolo šťastie sv. rodiny prvoradé, pre duchovného otca Jozefa bolo prvoradé dobro veriacich. Dobro stáda po všetkých stránkach.

Staral sa o duchovný i materiálny rozvoj farnosti. Začal náročné dielo rekonštrukcie nášho kostola a aj keď nebol pri jeho úplnom finále, má veľmi veľkú zásluhu na jeho dokončení. Stálo ho to veľa obety, práce, častokrát i nepochopenia. Jeho dobrý úmysel chápeme až teraz, keď môžeme vidieť krásne dielo dokončené.

Je ešte mnoho iného, čo v našej farnosti rozbehol, oživil a dokončil. Nezabúdajme na to a za všetku vykonanú prácu ho stále sprevádzajme modlitbami. Nech ho Pán odmení za všetku námahu a odriekanie a príhovor Panny Márie nech ho vedie na ďalších pôsobiskách.

Veľa Božích milosti k životnému jubileu zo srdca prajú

vďační veriaci.

Program sv. omší na mesiac september 2008

dátum	čas	úmysel	lektor
1.9.	18:30	za uzdravenie vzťahov v rodinách	Miriam Zummerová
2.9.	10:30	zos. Benedikt Schmogner	
3.9.	18:30	zos. Gustáv Pirožek	birmovanci
4.9.	18:30	zos. Vojtech Gábor	Zuzana Kisková
5.9.	18:30	zos. Zuzana a Július Schmogner	Pavol Hrebeňár
6.9.	7:00	zos. Juraj Bednarčík	
7.9.	8:00	za zdravie a požehnanie rod. Štieberovej	Júlia Hrebeňárová Anna Blaščáková
	10:00	za veriacich farnosti	birmovanci
8.9.	18:30	zos Mária a Juraj Matia	Mária Hrebeňárová
9.9.	7:00	zos. Ján a Štefan Vanečko	
10.9.	18:30	zos. Michal Body	birmovanci
11.9.	18:30	zos. Katarína a Ján Jasenčák	Adrián Hrebeňár
12.9.	18:30	zos. Alžbeta a Jozef Jankura	Mária Knapiková
13.9.	7:00	zos. Pavol Chlebový	
14.9.	8:00	zos. Frida a Štefan Zummer	Ľudmila Vanečková Anna Blaščáková
	10:00	za veriacich farnosti	birmovanci
15.9.	8:00	zos. Anna a Eugen Schmogner	Monika Hrebeňárová Mirka Knapiková
16.9.	7:00	za zdravie a požehnanie pre Alojza	
17.9.	18:30	za zdravie pre Vladimíra, Máriu a Katarínu	birmovanci
18.9.	18:30	na úmysel Martiny	Alžbeta Hrebeňárová

19.9.	18:30	za Božie požehnanie rod. Jankurovej č. 152	Mária Hrebeňárová
20.9.	7:00	zos. Matej Litvín, kňaz	
21.9.	8:00	zos. Mária a Ján Jankura	Martina Bodyová Katarína Bodyová
	10:00	za veriacich farnosti	birmovanci
22.9.	18:30	zos. Katarína a Dezider Ugray	Adrián Hrebeňár
23.9.	7:00	zos. Rudolf Kovalčík	
24.9.	18:30	zos. Anna Plutová	birmovanci
25.9.	18:30	za zdravie a Božie požehnanie pre rodinu Jozefa Plutu	Katarína Bodyová
26.9.	18:30	zos. Jozef Hrebeňár	Nikola Balážová
27.9.	7:00	zos. Michal Body	
28.9.	8:00	na úmysel celebranta	Ľudmila Vanečková Lucia Hrebeňárová
	10:00	za veriacich farnosti	birmovanci
29.9.	18:30	zos. Michal Body	Pavol Hrebeňár
30.9.	7:00	zos. Frida a Štefan Zummer	
1.10.	18:30	za rodinu Dušana a Martina Bodyho	
2.10.	18:30	za chorých z ruže sv. Serváca	
3.10.	18:30	zos. Miloš Michalčík	
4.10.	8:00	zos. František Michalčík a zos. František Zummer st. a ml.	
5.10.	8:00	zos. Mária a Ján Jankura	
	10:00	za veriacich farnosti	

Z histórie

Remeselná výroba

Pri obrábaní pôdy a chove dobytka človek potreboval aj určité pracovné nástroje. Spočiatku boli veľmi jednoduché, každý si ich zhotovoval sám. Postupne sa zdokonaľovali s cieľom získať vyššiu úrodu a väčšiu úžitkovosť. Tieto nástroje postupom času už nemohol človek vyrábať sám, začali ich zabezpečovať šikovné ruky remeselníkov. Remeselná výroba a obchod mali pre život človeka veľký význam.

Dôležitou organizáciou remeselníkov boli cechy. Každé remeslo malo svoj vlastný cech s vlastnými právnymi predpismi. Cech dozeral na kvalitu materiálov a bezchybnú výrobu, čím zaručoval kupujúcim kvalitný a spoľahlivý tovar. Každému členovi zabezpečoval značné práva. Plnil aj sociálnu starostlivosť, staral sa o chorých, vdovy a siroty svojich členov. Spočiatku sa pre malý počet remeselníkov neuvolnil vo Vrbove žiaden cech. Prvým cechom vo Vrbove boli krajčírski, ktorí vstúpili do ľubického krajčírskoho cechu. Keďže vrbovským krajčírom sa nepáčili pomery v tomto cechu, v januári 1718 požiadali mesto Levoča o vytvorenie filiálky tamojšieho krajčírskoho cechu. V roku 1758 boli vo Vrbove títo remeselníci: debnári, kováči, kožušníci, krajčírski, mäsiari, obuvníci, olejkár, remenár, zámočníci, stolári. Neskôr pribudli ďalšie remeslá – tesári, kamenár, kolár, pekáč, povrazník, garbiari, maliar.

Vrbovskí stolári mali veľmi dobrú povesť. Ján Maurer v roku 1884 zhotovil oltár v evanjelickom kostole a Ľudovít kazateľnicu. Po nich mal veľkú stolársku dielňu do roku 1944 Grajzinger. Dielňa mala dve miestnosti na ručnú výrobu a strojovňu na tú dobu dobre vybavenú strojmi. Materiál zabezpečovali zo Zamaguria a z píl v Kežmarku. Vyrábali okná, dvere, nábytky, obklady, podlahy. Dielňa sa nachádzala na Jarkovej ulici. Neskôr mal vlastnú stolársku dielňu pán Zummer. V súčasnosti je vo Vrbove päť stolárskych dielní.

Z ďalších remeselníkov je treba spomenúť mäsiara. Max Offenberger, ktorý mal menší bitúnok, bol veľkým dodávateľom teľacieho mäsa do tatranských hotelov. Na Ružovej ulici v nevelkom domčeku bol krajčír Fabry, ktorý mal učňov a tovariša. Kolár p. Karkoška, kováč a podkováč

p. Zummer, debnár A. Luncer, obuvník B. Glatz, krajčír R. Scholtz. Veľmi obľúbený a vyhľadávaný bol domáci chlieb od pekára p. Š. Zummera, ktorý ho piekol v pekárni s kapacitou sto bochníkov chleba za 24 hodín.

Pri hlavnej poľnohospodárskej výrobe sa obyvatelia venovali pestovaniu ľanu, výrobe domáceho ľanového plátna, lisovali ľanový olej. Ľan po dozretí sa vytrhával ručne, rozťahol sa na pokusy, kde sa mal vyrosiť. Po vyrosení a vysušení sa z ľanu odstránili bobuľky so semenami. Zviazal sa do snopčekov a v potoku (Kalong) sa urobila maličká hrádza, v ktorej sa 2-3 týždne močil. Po vymočení sa stojato rozprestrel na maličké čutky. Po vysušení sa kvačkal na kvačkadle. Ďalším technologickým krokom bolo česanie, čím sa odstránilo pazderie a vznikla priadza. Priadlo sa na praslici s vretenom neskoršie kolovrátkom bez vretena. Priadza sa snovala na pásma podľa šírky plátna (do jedného pásma išlo 32 nití. Pásiem bolo od 9 do 13. Po zosnovaní sa priadza navíjala na krosná. Nite sa naberali do nitelnic a bárda. Člnok s niťou prechádzal cez nitelnice a bárdom sa niť pritláčala. Nitelnice sa pri tkaní pohybovali pomocou nôh, jedna hore, druhá dole, čím sa vytvoril priestor pre člnok. Po utkaní nasledovalo bielenie plátna. Pred domom sa plátno zavesilo na drevené podpory, za krásnych slnečných dní sa polievalo čistou vodou z potoka alebo studní. Po vybielení sa plátno manglovalo. Z plátna sa šili košele, zástery, plachty do postelí. Tkali sa taktiež domáce koberce. V obci sa vyrábala aj ľanový olej. Základnou surovinou bolo vysušené ľanové semeno, ktoré sa pomocou maličkých bucharov roztlákať v drevených nádobách. Roztľčené semená sa dávali do lisu a pomocou skrutky sa vylisoval olej. Z vylisovaných semien ostávala silne hnedá hmota – tzv. makuch, ktorý sa používal ako liečivo pre dobytok. Olej sa vyrábala v dome na Jarkovej ulici (bodergas), ktorého majiteľom bol pán Tomeček.

*Jozef Žemba
kronikár obce*

Deviatnik k Božskému Srdcu za obnovu viery a jednoty farnosti Vrbov

„O Božej láske vieme, že je všemohúca, že môže všetko urobiť, čo chce.“ To je jedna z myšlienok prvého dňa deväťdňovej pobožnosti k Božskému Srdcu. Je to aj dôvod prečo sme sa rozhodli zlomiť nejednotu vo farnosti práve modlitbou ročného nepretržitého deviatnika k Božskému Srdcu.

Viditeľným znakom nepretržitého reťazca modlitieb je putovný obraz Božského Srdca, ktorý sa predáva vždy nasledujúcemu modliacemu sa spolu veriacemu. Každý sa modlí doma, v súkromí, podľa vlastného uváženia text z JKS alebo aj iný. Na pamiatku účasti v modlitbovom reťazci každý dostane spomienkový obrázok Božského Srdca.

V mesiaci september budú v deviatniku pokračovať:

29. Gabriela Zummerová	175	7.9.2008
30. Estera Zummerová	175	16.9.2008
31. Agnesa Imrichová	283	25.9.2008
32. Anna Vanečková	276	4.10.2008

Ďakujem všetkým, ktorí sa doteraz pripojili k modlitbe a teším sa na jej ovocie.

Vaša JUDITA

Znak kríža

Ak by ste boli neveriaci a chceli by ste vedieť, čo my, kresťania robíme pri vstupe do kostola, vo viacerých prípadoch by ste nevedeli identifikovať, čo znamenajú groteskné pohyby rúk z éry hercov nemého filmu, nad ktorými sa zasmejeme, ale keď sa nad nimi zamyslíme,... Často robíme kríž iba zo zvyku a vôbec pritom nerozmýšľame nad tým, čo robíme. Gestá, ktorými máme naznačiť znak kríža sa podobajú na všeličo iné, iba nie na ten kríž.

Znak kríža je typickým kresťanským gestom. Už na začiatku 3. storočia bolo v Afrike a v Ríme zvykom palcom dávať na čelo katechumenov znak kríža, aby si uvedomili svoju príslušnosť ku Kristovi, a zároveň im vtisnúť neviditeľnú pečať spásy. Kresťania sa často prežehnávali - pri odchode z domu a príchode doň, pri obliekaní, obúvaní, pri umývaní, pred spaním, pred prácou. Pôvodne robili kríž jedným prstom pravej ruky na čele v podobe písmena T, vo 4. storočí aj na ústach a hrudi (tzv. malý kríž). Veľký kríž, nazývaný latinský, sa síce uvádza už v 6. storočí, ale do liturgie prišiel neskoršie - až v 14. storočí. Týmto gestom pred svetom vyznávame svoju vieru v ukrižovaného Krista, ktorý nás vykúpil. Okrem toho mal kríž význam exorcizmu. Iný zmysel má znak kríža pri žehnaní osôb a vecí. Keď diakon, kňaz alebo biskup udeľuje požehnanie, krížom udeľuje Božiu milosť.

Slová „V mene Otca i Syna, i Ducha Svätého. Amen“ vyslovujeme povrchno bez toho, aby sme si uvedomovali, čo znamenajú a čo nimi chceme povedať. Tento úkon však treba citlivejšie prežívať, lebo spomínaná nedôslednosť by mohla viesť aj k povrchnosti srdca.

Skúsme si všímať samých seba, ako sa prežehnávame a skúsme sa zamyslieť nad tým, čo pre nás znak kríža a samotný kríž znamená.

A. Dlugošová

KURIATKA

Sedím na verande v obľúbenom kresle môjho starkého a nechávam na seba pôsobiť lúče slnka babieho leta. Vietor už ustal, len kedy-tedy sa lenivo zakníše haluz stromu od susedovcov. Tá pliaga lenivca prešla zdá sa i na mňa a len ťažko sa mi vstáva, aby som zamietla opadané lístie zo schodov.

Prinútim sa vstať. Napodiv to má ozaj pre mňa cenu. Hneď mi totiž do očí padla príjazdová cestička kľukatiaca sa od domu cez alejku až k susednej bráničke. Odtiaľ totiž povychádzalo drobných kuriatok hádam na stovky. Pokryli cestu svojím zlatým šatom a ako jeden, tak druhý akoby o preteky cupkajú k nášmu domu, ani čoby vycítili u nás more pokladov z ich maškrt. Pohľad na ne mi privodil úsmev na tvári. Zdajú sa mi ako armáda, ktorá si po celodennom stereotype vyšla na podvečernú prechádzku. Len tie chúdence oveľa hlasnejšie štebocú, či už od hladu alebo strachu.

Jedno kuriatko si začalo vymeriavať cestu a ako tak pobehovalo z jednej strany na druhú, vovádzalo celú skupinku výletníkov do mierneho podráždenia až hnevu. Začali doň dobiedzať a to im bolo zábavnejšie ako pokračovanie na novoobjavenej ceste, preto všetci zastali a zhŕkli sa okolo maličkého nezbedníka. Človek by si myslel, že neutíchajúce dobiedzanie tých „deväťdesiat deväť“ kuriatok spôsobí tomu maličkému, že bude voňať konvalinky zospodu. No nebolo tak.

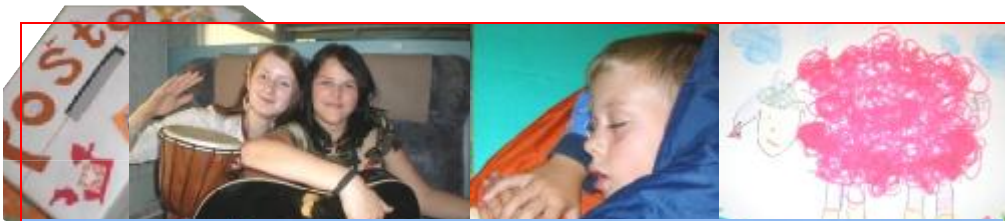
Sťaby po krátkej porade, hlúčik sa rozišiel. Vybrali sa spoločným smerom. Na predok stádočka vracajúceho sa späť do vlastnej bráničky dostal sa najmenší – najväčší beňár. S ohromnou radosťou, výskaním v plnej rýchlosti vhupli na vlastný dvor, kde to najlepšie poznali, a predstavenie sa mi skončilo.

L. Vanečková

Z letných táborov

Vydáva: **Rímskokatolícka cirkev, farnosť Vrbov, 059 72 Vrbov 133**

e-mail: **dlugosa@gmail.com**

Imprimatur udelil **Mons. Prof. ThDr. František Tondra,**

dňa **15.12.2006,** pod číslom **26/2006**

Zaregistrované na **Ministerstve kultúry SR** dňa **6.12.2006,**

pod číslom **RP 242/2006**

Odborný konzultant: **Mgr. Ing. Andrej Legutký**

Šéfredaktor: **Mgr. Ing. Alžbeta Dlugošová**

Redakčná rada: **Helena Kovalčíková, Marcela Hrebeňárová**

Tlač: **vlastná – september 2008**

Počet výtlačkov: **150**